

Animas.

1

Taip j3 nini vadina. Jis bu-
vo trisdiesmitis metru. Neiejs jis il-
gus, antstyn suvukrotus plankus
kurie buvo juodi kaip omala - jo
akis spelva primine gilans tie-
ro spalva. Saulijs nudeginta jo
kuma, dengi apiplyses, pilkas sver-
kas ir rudos, metynaisi lepais su-
lepytos pelines. Kur tik jis eidavo
su savimi nesdavosi stova, auk-
sinemis monogramomis ir sidab-
riniais ierklunkais nusagstyta
ledda, kurio vienas galas buvo
is dramblis kaulo. Tai buvo bran-
gi lasda ir tai buvo jo vienin-
telis turbas. Animas imonis las-
kei valkata bet kas jis is tikrojes
buvo ne vienas nesimajo.

Korta jis ijo kalny kelciu
i Vildemana ir neturejo su sa-
vimis leddos. Toky j3 sutiko

vienuos seris. Paerzinti velkats! 2
 - O, Animai, kur gi tu savo
 laida pragiesi? - paklausė se-
 nis.

Bet Animas nieko neatsakė
 ir nuėjo sau šaliau.

- Tai driskius... - sumurmijo
 seris ir nusikvatojo.

Atėjo į Dildemana, Animas
 pirmiausia pas gerus žmones
 pavalgė. O tie gerieji žmonės
 buvo Vesteriai. Jis pats, Julius
 Vesteris, turtingas prekybinin-
 kas ir visų miestelių gerbė ir
 parididžiausias, jo žmona Ma-
 rija ir duklė Brigita, devynio-
 likos metų panelė.

Pavalgęs Animas forė Verte-
 rienei:

- Atmokičiau jums, jei tapa-
 čiau dar kralesniū ir pradėčiau
 kėsenėse nesioti tuos gelėsimius
 dievukus...

— Mēs suprantame tave, Animai, — 3
atsaki Vesterienē.

— Tarp, tarp, jūs mame supran-
fate, bet tū, dievukus, atsīnabūt-
nenovērtumēte, — paraki Animas
ir garsiai nusi juokē, parradyda-
mas savo baltu dantu eily.

Vesterienē sumiō. Ji nebesi-
nojo ka, jau sabūtī. Ir gerai,
kad oia karp tik parimaitē
Brigita. Ji paklausē:

— Animai, kur tu padējai savo
laidu?

— O, o... karp pameli rūpi
turtas... — mustebo Animas.

— Jā jā, atidavīau Augustui,
mīdējo jis ir nusiypsojo.

— Rimtai?! — net šūktelejo
mervina.

— Pamatysite. O dabar sudie,
pasakē Animas ir isējo.

— X —

4

Kirchbergas. Agronomijos stu-
dentas Augustas sėdėjo savo
kambaryje ir apsiūrinėjo
auksinimis monogramomis
nusagrįstą lazdą su dramblio
kaulo galu.

- Po šimto pypkių! Tas velka -
ta turėjo tokia brangenybė! -
stebėjosi studentas. O jo akys
spindėjo džiaugsmu, tuo džiaugs-
mu, kuris sakė: „Dabar toji
brangenybė mano.“

Kai pas jį po kelių dienų atėjo
Animas, jis jam tarė:

- Animai, aš nūnai dar nenūnai
ėimoti, iš kur tu tą lazdą gavai,
tik sakyk, ką tu nori už tą la-
zdą: jis turin juk tau atsily-
ginti...

- Nieko, - atšovė Animas.

- Gė duosiu tau naują kostu-
mą ir katus, gerai? - kiek
patylėjęs, pasiūlė Augustas.

Animas garsiai nurijokė.

- Alkaramu ir sausa duonos
 riekšni suvanė, - pasakė Animas
 ir dar kartą, mirsi juokė.

Augustas nebesinėjo kas sa-
 kyti. O Animas, kiek patyli-
 ję, farė:

- Gė jumis dar primokisiu. -
 ir ištraukęs iš kišenės du sidab-
 rinius pėnigus, padėjo juos
 ant stalo.

- Animai ką tu darai! - su-
 ūnko Augustas.

- Tomsta esi didesnis namas,
 negu aš. Sudie, - pasakė Ani-
 mas ir pranykė iš studento
 akių.

— x —

Augustas Vildemane pas
 Vesterius, svarbičiausia - pas
 Brigitą. Papasakėjis istoriją apie
 Animos lazdą, studentas farė:

- Mieloji, kai mudu jau gyven-
 sim drauge ir aš būsiu senas,
 fada muduvedis myričiausia tu -

mus padus man ta, lasda, at
at eitu pasivarsciadamas sodu
fakelis. Or tu esi saliamangas...
Mudu tada kalberime n kul-
berime apie graziausius jau-
nystes laikus, nes ta lasda
mums priminus jai...

- O taip pat n vargų, gervų
Anima, - pridedo Brigita -

Kai jvedu pasilencioavo, prše
jy atvirado Pesteris n nesamu
kalsu suvinko:

- Kirchbergas dega!

Augustas isventi abis, puole
prie durnų, isbejo laukam; šoko
ant pirmo pasitarkinsio ark-
lio n zovada likė namo.

- Ak, lasda, krampioji lasda! -
kapedamas arkliui galus, mir-
njo.

Kai jis atjojo i deganti Kirch-
bergą, savo namų neberado - bu-
vos viskas sudegę. Gatvės bu-
vo pilnos gaisrininkų, kurie,
kaip žinamydami, kovojė su

Durchschlag

ugnini. Moterys su vaikais
buvusi ir krūmas ir verkė. Vy-
rai padėjo gaisrininkams, gel-
bėjo ir depantuojančių namų išėjimą
fotų turtais: nesė kas kėdę,
kas staluką, kas paveikslą,
ir rikiuos gatvėje.

Tik vienas Augustas, bairia-
nis naudojo pritrūktas, stovėjo
ir žiūrėjo ir baigiančių degti-
savos namų grūvėjimus. Jo
veidas buvo baltas kaip drobė.

Tada prie jo priėjo Animas
ir tarė:

- O mistik formista esi dar
turtingas...

- Animai, ir kur tu!... Tavo
laska sudegė, Animai!...

- Mano niekas nesudegė
ir nesudegė, mano turtais
medega, ir formista esi mistik
dar turtingas...

- Atsitrank! - sušuko su-
siervines studentas, - eik sau!

Durchschlag

Animas mējs.

== X ==

Agromonijas studentas pusi-
kēlī giventī pas Vesterius ir vedē
Brigitā. Atējo viduo, ir jis is-
vasiavo is Leipciqā baigtē studi-
jū.

O Animas vis vaiktinējs
ir kaimo is kaima, ir miesteli
is miesteli ir visiem saki:

-Kaip greitai sudega zmo-
gans Zemiskasis furta ---

Ir zmonis pradējo jē itari-
niti. Jis, Animas, padējs
Kirchbergā. Taip, tas velkaba-
ne kas kitas. Gaisras dienas
metu!

-Animas Kirchberge padē-
jās! - skrido gaudas per kai-
mus ir miesteli. O imant-
resmieji Anima, iskumēli po-
licijai.

Animas buvo kaip tik
pas Vesterius ir valgē.

Durchschlag

- Tamsta esi nelaimingas, - 8
pavalgs darè jis Pesteriui.

- Kodèl?

- Tamsta turi daiktus, kurie sudeda.

- Ar tau negaila tos laidos kuri žuvo ugnij Augusto namuose?

Animas musikvatojo.

- Ję apvertė tamstos žentas pasakė jis, - atverti negalin...

Ar čia pat įėjo policininkas.

- Na, pagaliau... Tai tu čia, Animai? Baik tvarkytis, eisime drauge... - itari ramiai policininkas.

- Kas per reikalas? - nustebęs paklausė Pesteris.

- Mėtels, ponas, tam uolka - tai tvarkytis, gaus siltą vietelę... - nusijūsti policininkas.

Arimas stovėjo, akis įbedęs
į uniformuotąjį ir Typsojų.

- Taip ir maniau, - sumir-
nėjo jis -

- Ne! Tai negalimas daly-
kas! - užprotestavo Pesteris.

Policininkas nustebė.

- Tamsta žinai, kas žmonėse
kalbama, - tarsi policijos parei-
gūnas.

- Tai netiesa! - protestavo
prekybininkas. - Arimas tu-
ri pasilikti čia, jis nekaltas.

- Viskas bus išsiaiškinta ir
nustatyta, eime, Arimau, -
prašmels policininkas ir pasiū-
rėjo durų link.

- Ne! Aškinči nebereikia...
Kirchbergo, padegiau... -
prisipažino Pesteris.

Ir Pesteris buvo suimtas.
Tas furtingasis Pesteris, visos
apylinkės garbė - Kirchbergo.

Durchschlag

padegējas! Jis prisipazīsta! 10.
Bet tai negalimas dalykas,
tai nesgromē! Vesteris pa-
mišo!...

Vīzas Vildemanas ir apy-
linke piavvas dienas ir te-
kalbējo apie svimtajis Vesteri-
○ Vesteriene verkē ir nažia-
vo ir apskrities miestā, pas-
gydytojus. Jos pyras pamišo,
reikalas turis kūtī tuc tuojam
istintas. Bet gydytojam rōky-
u, rado prekybimiskā Vesteri
sveikicuisio proto. Taiigi, jis
prisipazīnes sromingai!
Dar daugiau kalus, dar dīks-
nē mīslē. Brigita telegra-
favo savo pyru: "Atvasinok
tuojam. Tēvas svimtas."

Augustas atvasinavō miazā
iskreptu veidu. Svīnojes
apie žnykū smulkiā, pasd-

ryšio susirasti Animą.
 Tas valkata esąs dėl viso to
 kaltas! Ir studentas jo iš-
 kejo mirus, iškejo tris savai-
 tes. O tuo tarpu teisma-
 nuteisi Vesteri dvidešim-
 ciai metų 5 kategorijai. Ji-
 liaus Vesteris, to jau kator-
 giminko, užas luntas buvo
 sukompikuotas.

Budeliai Vesteri išsiveiči
 5 kategorijai, o Vesterienė, Bri-
 gita ir Augustas turėjo išsi-
 kraustyti iš savo namų.

Jie visi apsigyveno labai
 publikanme bute. Kur dingo
 grašius, dvidejį auštų, Veste-
 rio namai sodas, altarus?

Ir dabar Vesterienė apalanke
 Animas. Didžiausiam visų
 nustekimui jis atsinešė su
 savimi storą leda, nusagsty-
 tą aukrinėmis monogramomis

Durchschlag

ir sidabriniais ženklinais,
kurios pienes galas buvo iš
dramblių kaulo. Ir tai ne
Kirchbergo ugnyje ašvusi
lasda?

- Štai, famstos lasda - ta-
re Animas gurgurui ir pa-
davė jam lasdą.

- Animai!... Ir kur?... - kaip
perkūno trenktas susūko stu-
dentas.

- O š gelbėjau tą lasdą iš
ugnies. Žinojau, kad Animas
bus padegėjas, o auksas pa-
pirkimai reikalingas. Animas
padegėjas! Cha, cha... tur-
tingi čia juk negali lū-
ti niekšais. Vestenis - tik-
ras žmogus. Tikite su ta
lasda pas teisejus ir papir-
kite juos. Tos lasdos vidu-
ryje yra dar auksinė vie-
la... - pasakė Animas.

— x —

Durchschlag

13.

Pesteris buvo is katongos
paleistas in jo utas tuntas
grasintas. Buvo viesai
pastulbta: Pesteris nekaltas,
gairas kilgs del nesi-
nomis privasaij...

- Animai, tu mane isgel-
bejai!... - buvo pirmi Peste-
ro zodzai, kai Animas da-
bar pasirode Pesterio nomuse.

- Tamsta esi zmogus, -
atsake Animas.

- Bet kas galijo padegti
Kirchbergą? - klausė, ir
saugo pretykiminkas.

- Vyriausias teisėjus, ku-
ris tamsta teisė, - pasake
zarniai Animas.

- Ne!... Kaip tai supras-
ti!? Animai, ką kalbi! -
šautė išsigandęs Pesteris -

- Tomsta n̄ dēl jō nuroclimij 14.
 eitum s̄ katorpa, nes tomsta-
 žmogus, - kalbėjō Animas.

- Bet... Animai, kas esi
 kad tarp kalbi?! - klausē
 nusipandęs Vestris -

Animas akys susybjō-
 jō kakta susiranki n̄ omil-
 kinuose parrodē gyzlos.

Jis atsiduro n̄ pradijō pa-
 sakoti.

© ka jis pasakjō, bus
 parašyta kita kartą...

